

Рум рӯъёро барқарор мекунад — рақами понздаҳ

*Озмоиши ниҳой: бедор шудан ба мунозираи нубувватӣ дар бораи
сурати ҳайвон*

Jeff Pippenger
2024-09-03

Мо ҳоло дар давраи озмоиши ҳайвони тасвир қарор дорем, ва нахустин баҳси нубувватӣ дар таърихи адвентизм акнун такрор шуда истодааст. Дар моҳи июли соли 2023, Микоил, сарфаришта, нозил шуд, то устухонҳои хушки мурдаи Ҳизқиёлро, ки дар кӯчаи он шаҳри бузурги Садӯм ва Миср кушташуда хобида буданд, бедор созад. Дар он ҷо, дар боби ёздаҳуми Ваҳй, онҳо ба воситаи баҳшиши Рӯҳ аз хоби марг берун оварда мешаванд. Дар боби сию ҳафтуми Ҳизқиёл, паёми чор бод ҳамчун паёме шинохта мешавад, ки устухонҳои хушки мурдари, ки ҳамчун тамоми хонаи Исроил муаррифӣ шудаанд, ба лашкари Худованд табдил медиҳад. Пайғамбар Дониёл ду шоҳиди кушташудаи Юҳанноро намояндагӣ мекунад, ва ӯ ҳамчунин онҳоро, ки дар водии устухонҳои хушки мурда ҳастанд, инчунин бокирагони хирадмандро дар масал намояндагӣ мекунад.

Вақте ки миллериён масалро ба иҷро расониданд, онҳо дарёфтанд, ки таҷрибаи онҳо дар он масал тасвир ёфтааст. Яксаду чилу чаҳор ҳазор низ бояд дарёбанд, ки онҳо дар вақти таъхир қарор доштаанд. Мисли Дониёл дар боби нӯҳ, онҳо бояд дарёбанд, ки ба замини душманон пароканда карда шудаанд, чунон ки дар ҳафт замони Левиён бисту шаш тасвир ёфтааст, ва ҳамчунин симои пинҳонии ҳайвоноти Набукаднесарро бифаҳманд.

Дар ҳар яке аз ин сатрҳо озмоиши нубувватие аз Каломии Худо нишон дода шудааст. Ду шоҳиде, ки дар кӯча мурдаанд, ҳангоме ки эҳё мегарданд, аз Рӯҳ пур мешаванд. Устухонҳои хушки Ҳизқиёл бояд паёми нубувватиро мешуниданд. Дониёл навиштаҳои Мусо ва Ирмиёро меомӯхт, вақте ки ба ҳолати парокандагии худ бедор карда шуд. Дар боби дуҷум, Дониёл ва се ҷавони баргузида ба таври маҷозӣ ба он воқеият бедор карда шуданд, ки зери ҳукми қатл қарор дода шудаанд; ва сипас нури нубувватӣ, ки пинҳон шуда буд ва баъдан муҳркушӣ гардид, Дониёл ва се дӯсти ӯро наҷот дод. Бокирагони масал бо «нидо»-е дар нимаҷаб бедор карда мешаванд. Миллериён вақте бедор шуданд, ки Масеҳ дасти Худо аз тасвирҳои рӯйи ҷадвал бардошт. Дар ҳамаи шаш шоҳид, ин паёми нубувватист, ки мурдагон ё хобидагонро бедор мекунад. Сипас он озмоишро ба вучуд меоварад, ки дар анҷоми раванди озмоиш ду табақа ошкор мегарданд.

Бар пояи ин сатрҳо муқаррар мегардад, ки ҳангоме ки яксаду чихилу чор ҳазор дар рӯзҳои охир бедор карда мешаванд, ин ҳамон паёми Ҳизқиёл дар бораи чор бод аст, ва низ дар бораи парокандагии ҳафтқаратаи Мусо дар Левиён бисту шаш. Ин паёми эҳё аст, ки онро Микоил, фариштаи муқарраб, меоварад. Ин паёми хоби махфии Набукаднесар дар бораи ҳайкали ҳайвонот аст.

Бокирагон бар асоси он санчида мешаванд, ки оё равған доранд, ки он ҳамчун «паёмҳои Рӯҳи Худо» муайян шудааст. Миллериён вақте бедор шуданд, ки дарк карданд, ки онҳо дар Каломи набавии Худо мушаххас гардидаанд, ва низ вақте ки ҳамон далелҳоеро диданд, ки аввал онҳоро ба пешгӯии соли 1843 бурда буд, дар асл 22 октябри соли 1844-ро пешгӯӣ мекард. Бар асоси ин хатҳои далел, собит мегардад, ки вақте яксаду чилу чаҳор ҳазор дар рӯзҳои охир бедор карда мешаванд, онҳо ба паёми озмоиши набавӣ бедор карда хоҳанд шуд, ки ду синфи парастандагонро ба вуҷуд меоварад.

Ҳамаи ин хатҳо иҷрошавии комил ва ниҳони худро дар давраи имтиҳони нубувватӣ меёбанд, ки бо ташаккули ҳайкал ба ҳайвони ваҳшӣ ва ҳайвони ваҳшӣ ифода шудааст. Он имтиҳон вақте ба анҷом мерасад, ки мӯҳлати файз барои бокираҳо дар қонуни якшанбе баста мешавад. Бинобар ин, раванди имтиҳони ҳайкали ҳайвони ваҳшӣ, ки тақроран ҳамчун имтиҳоне тасвир мегардад, ки ошкор месозад кӣ паёми кушодашударо дарк кардааст, аз ҷониби ҳамаи ин хатҳои нубувватӣ ифода шудааст. Дар Дониёл боби дувоздаҳум, доноёне ки афзоиши донишро мефаҳманд, аз раванди сеқадамаи имтиҳон мегузаранд, ки ҳамчун пок гардидан, сафед шудан ва озмуда шудан тасвир шудааст. Он се қадам қадамҳои итминонбахшиёне мебошанд, ки аз ҷониби Рӯҳулқудс оварда мешаванд ва ифодакунандаи маҳкумияти гуноҳ, адолат ва доварӣ мебошанд. Он се қадам сахн, ҷои муқаддас ва Қудси Ақдас мебошанд. Он се қадам ҳамчунин дар се фариштаи Ваҳй боби чордаҳум, инчунин дар таҷрибаи Дониёл ва се марди шоиста дар боби аввал ифода шудаанд. Дар он ҷо онҳо нахуст аз имтиҳони парҳезӣ гузаштанд, сипас аз имтиҳони зоҳирӣ, ва дар ниҳоят аз имтиҳони сеюм, ки аз ҷониби подшоҳи шимол — ки бо Набукаднесар ифода шудааст — дода шуда буд, гузаштанд.

Ва дар бораи ин чор наврас, Худо ба онҳо дониш ва маҳорат дар ҳар гуна таълим ва ҳикмат ато кард; ва Дониёл дар ҳамаи рӯзҳои ва хобҳои фаҳмиш дошт. Ва дар анҷоми он рӯзҳое ки подшоҳ фармуда буд онҳоро биёранд, сардори ҳочасароён онҳоро ба ҳузури Набукаднесар овард. Ва подшоҳ бо онҳо сухан гуфт; ва дар миёни ҳамаи онҳо ҳеч касе монанди Дониёл, Ҳананё, Мишоил ва Азарё ёфт нашуд; бинобар ин онҳо дар назди подшоҳ истоданд. Ва дар ҳамаи масъалаҳои ҳикмат ва фаҳме ки подшоҳ аз онҳо пурсон мешуд, онҳоро даҳ баробар беҳтар аз ҳамаи ҷодугарон ва мунаҷҷимоне ёфт, ки дар тамоми мулки ӯ буданд. Дониёл 1:17–20.

Охири аз се озмоиш барои Дониёл ва он се марди шоиста озмоише буд, ки онро Набукаднесар анҷом дод; бинобар ин, озмоиши ниҳони набавие, ки Дониёл ва он се марди шоиста тимсоллаш мебошанд, ба Бобил марбут аст, зеро Набукаднесар подшоҳ буд, ки дар боби ҳафтуми Ишаё, оятҳои ҳаштум ва нӯҳум, подшоҳ, пойтахти миллат ва «сар»-ро муқаррар мекунад, ки рамзҳои ивазшаванда мебошанд. «Сар» намояндаи сари Бобили Муаззам дар айёми охир аст. Он «сар» дар рӯзҳои охир фоҳишаи Ваҳйи боби ҳадаҳум аст, ки бар пешонии вай навишта шудааст: «СИРР АСТ, БОБИЛИ БУЗУРГ, МОДАРИ ФОҲИШАҲО ВА НАФРАТОВАРИҲОИ ЗАМИН».

Озмоиши охири нубуввати яксаду чихилу чор ҳазор бо фаҳмиши дуруст ё нодурусти «сар»-и Бобили муосир дар рӯзҳои охир вобаста аст. Озмоиши охири онҳо ҳамчунин дар

бар мегирад фаҳмидани он ки Бобили муосир ва Руми муосир рамзҳои ивазшавандаанд, ва бинобар ин «сар»-и Бобили муосир дар ҳар ду хат ҳамон як «сар» аст, зеро онҳо рамзҳои ивазшавандаанд.

«Чаҳон аз тӯфон, ҷанг ва ихтилоф пур аст. Аммо зеро як сарвар — қудрати папагӣ — мардум муттаҳид хоҳанд шуд, то ба Худо дар шахси шохидонаш муқобилат намоянд». Testimonies, volume 7, 182.

Дониёл ва се ҷавонмарди содиқ нишон медиҳанд, ки озмоиши ниҳони нубувватӣ, зеро он ҳамеша озмоишест бар худ нубувват, озмоишест доир ба мавзӯи Рум; зеро сар дар рӯзҳои охир қудрати папавист, ки ба воситаи Набукаднесар, нахустин сари Бобил, ки шахсан Дониёл ва он се ҷавонмарди содиқро озмуд, намунавор ифода шудааст. Баҳсе, ки Дониёл ва он се ҷавонмарди содиқ намунаи он мебошанд, ҳамчунин аз ҷониби нахустин баҳс дар таърихи бунёди адвентизм, чунон ки бар ҷадвали 1843 нишон дода шудааст, пешакӣ тасвир гардидааст; ҷадвале ки бо дасти Худованд роҳнамоӣ шуда буд ва набояд тағйир дода мешуд. Баҳсе, ки бар ҷадвали 1843 нишон дода шудааст, бар шинохтани Антиох Эпифанес ё Руми бутпараст ҳамчун он қудрате асос ёфта буд, ки рӯёи ояти ҷордахуми боби ёздахуми Дониёло барқарор намуд.

Дар таърихи айёми охир саду чилу ҷор ҳазор бар фаҳмиши нубувватиҳои худ озмуда хоҳанд шуд. Фаҳмиши нубувватӣ бар ҷандин хатҳои нубуввате устувор мегардад, ки озмоиши ниҳониро ҳамчун падидае дорои табиати нубувватӣ дастгирӣ мекунанд. Ин озмоиш тадриҷӣ хоҳад буд ва ба анҷоми худ бо зоҳир шудани ду табақаи парастандагон хоҳад расид.

Чунон ки дар боби дувоздахуми Дониёл ба тасвир оварда шудааст, озмоиш аз он вақт оғоз меёбад, ки нури нави нубувватӣ кушода мегардад, ва озмоиши нахуст он аст, ки оё паёмро бихӯранд ё паёмро рад намоянд. Ин озмоишро Дониёл «пок гардонида мешаванд» ифода кардааст, ва озмоиши баъдиро Дониёл «сафед гардонида мешаванд» номидааст, ва ин раванд бо озмоиши сеюм ва ниҳой, ки ҳамчун «имтиҳон карда мешаванд» нишон дода шудааст, ба анҷом расид. Озмоиши сеюм ва ниҳой он ҷост, ки ду табақа «имтиҳон карда мешаванд», ва дар ҳамон ҷо онҳо ошкор месозанд, ки оё равшан доранд ё не.

Боби якуми Дониёл озмоиши охириро бевосита муайян мекунад, ва бинобар ин Дониёл озмоишро муайян месозад, ки ҳамчун «ташаққули сурати ҳайвон» муаррифӣ шудааст, ва он «озмоише аст, ки қавми Худо бояд аз он бигзаранд», ҳам пеш аз он ки «мӯҳр карда шаванд» ва ҳам пеш аз он ки «муҳлати имтиёз ба поён расад» дар қонуни ба қарибӣ фароояндаи якшанбе.

Санҷиши он ки ҷӣ гуна сурати ҳайвон ташаққул меёбад, санҷиши нубувватиҳои дарки сохтори нубувватиҳои иттиҳоди сегона мебошад. Аждаҳо, ҳайвон ва паёмбари козиб дорои сохтори муайяни нубувватӣ мебошанд, ки бар фаровониҳои шохидони нубувватӣ устувор гардидааст. Фаҳмидани он ки ҷӣ гуна иттиҳоди сегона дар айёми охир ҳамчун як қудрати ягонаи нубувватӣ ба ҳам меояд, ҳамон фаҳмидани он аст, ки ҷӣ гуна сурати ҳайвон ташаққул меёбад.

Як тасвири сода, вале мураккаб, аз аҳамияти фаҳмидани он ки чӣ гуна сурати ҳайвон дар рӯзҳои охир ташаккул меёбад, шаҳодати Павлус дар бораи марди гуноҳ дар боби дуюми 2 Таслӯникиён аст. Павлус ба робитаи пешгӯнаи Руми бутпараст ва Руми папавӣ муроҷиат мекунад, ва чун ин корро мекунад, муайян месозад, ки «робитаи пешгӯнаи Руми бутпараст ва Руми папавӣ» мавзӯест, ки ду синфи ибодаткунандагонро зоҳир менамояд.

Як гурӯҳе ҳаст, ки ҳақиқати «алоқамандии нубуввати Руми бутпараст ва Руми папавӣ»-ро дӯст медорад, ва гурӯҳи дигаре ҳаст, ки он ҳақиқатро дӯст намедорад ва бинобар ин гирифтори гумроҳии саҳт мегардад. Алоқамандии нубуввати Руми бутпараст ва Руми папавӣ, ки Павлус баён кардааст, танҳо яке аз гузаргоҳҳои бисёри нубувватист, ки робитаи ин ду қудратро, инчунин робитаи ин ду қудратро бо Иёлоти Муттаҳида намоёндагӣ мекунанд.

Руми бутпараст аждаҳост, Руми папавӣ ҳайвон аст ва Иёлоти Муттаҳида пайғамбари дурӯғин аст. Аҳъоб аждаҳоподшоҳи даҳ подшоҳ аст, ки бо Изобал, он фоҳиша, издивоҷ кардааст, ва ӯ бар маҷмӯаи дугонаи пайғамбарони дурӯғин ҳукм меронад. Пайғамбарони мард пайғамбарони Баал буданд, ва коҳинони бутзор олиҳаи занона Асторотро намоёндагӣ мекарданд. Якҷоя онҳо пайғамбари дурӯғини айёми охиристо намунавор ифода мекунанд, ки суратеро барои ҳайвон месозад, чунон ки ин тавассути коҳинони зан ва пайғамбарони мард намоёндагӣ мешавад.

Аждаҳо Аҳъоб аст, ки рамзи даҳ подшоҳони Ваҳй боби ҳадаҳ мебошад, ва подшоҳии ҳафтум аз ҳашт подшоҳист. Подшоҳии шашум Иёлоти Муттаҳида аст, анбиёи козиби Изобал; подшоҳии ҳафтум даҳ подшоҳ, Созмони Милали Муттаҳид, қудрати аждаҳо мебошад, ва подшоҳии ҳаштум, ки аз ҳафт аст, подшоҳии панҷумест, ки захми марговар гирифт ва ҳамчун подшоҳии ҳаштуму охирин эҳё мешавад, ки он ҳайвон аст, ки Иёлоти Муттаҳида ва баъд аз он тамоми ҷаҳон барои он ва аз он сурате месозанд.

Боби якуми Дониёл як имтиҳони ниҳони нубувватиро муайян мекунад, ки фаҳмиши Румро, чунон ки дар Каломи Худо тасвир ёфтааст, дар бар мегирад. 2 Таслӯникиён муайян мекунад, ки имтиҳони ниҳони нубувватӣ инчунин нуреро дар бораи сохтори Руми Модерн дар бар мегирад, чунон ки он тавассути муносибати нубувватӣ ва сиёсии миёни Руми бутпараст ва Руми папавӣ ифода ёфтааст.

Боби дуюми Дониёл нишон медиҳад, ки дар рӯзҳои охир сирре кушода мешавад, ки саду ҷиҳилу чор ҳазорро меозмояд, зеро Дониёл ва се ҷавонмарди шоиста дар боби дуюм намоёндаи қавми Худо дар рӯзҳои охир мебошанд. Он сирри нубувватӣ, ки кушода мешавад ва бинобар ин онҳоро меозмояд, ҳоби махфии Набукаднесар дар бораи ҳайкали ваҳшиён аст; пас, он рамзи охирин имтиҳон барои саду ҷиҳилу чор ҳазор мебошад, ки, чунон ки Хоҳар Уайт сабт кардааст, «ташаққули ҳайкали ваҳшӣ» аст.

Санҷише, ки бо боби дуюми китоби Дониёл ифода ёфтааст, таҳти таҳдиди марг қарор дода шудааст. Ҳамчун намунае аз рӯзҳои охир, он он чиро тасдиқ мекунад, ки Павлус таълим дода буд, вақте ки вай он гумроҳии пурқувватеро муайян кард, ки бар касоне меояд, ки ҳақиқатро дӯст намедоранд. Дар таърихи Дониёл, фаҳмиши ӯ ҳақимони Бобилро наҷот дод,

аммо пас аз санчиши ниҳони рӯзҳои охир дигар муҳлати имтиёз вучуд надорад.

Ҳар як хатти баҳсе, ки мо дар бораи Рум ҳамчун рамз муайян кардаем, шаҳодати бевоситае ба он баҳсе медиҳад, ки ҳоло дар чараён аст. Чун ҳаракат барои конунгузории якшанбе акнун дар торикӣ роҳи худро пеш мебарад, Каломи нубуввати Худро наздикшавии онро муайян месозад, ҳарчанд хеле кам ҷонҳо фарзандони рӯз мебошанд, ва онҳое ки фарзандони рӯз нестанд, бинобар ин, аз он беҳабаранд, ки қумҳои замони имтиҳон бо суръат ба поён мерезанд. Ин дар заминае рӯй медиҳад, ки Хоҳар Уайт онро муайян кардааст, ки дар он ҳаракатҳои ниҳой босуръат хоҳанд буд. Дар моҳи июли соли 2023, Микоил нозил шуд, то лашкари қавии Худро бар по хезонад, аммо барои он ки касе қисми ин лашкар бошад, нахуст бояд кори нубувватие анҷом ёбад, ва он дар муҳити сиёсие анҷом меёбад, ки дар он сурати ҳайвони ваҳшӣ ташаккул дода мешавад.

Кори пешгӯйие, ки бояд ба анҷом расад, дар бар мегирад, ки ташаккули сурати ҳайвон эътироф карда шавад. Донишҷӯи пешгӯӣ бояд аз рӯйи воқеаҳое, ки дар таърихи кунунӣ ба вуқӯ мепаїванданд, дарк намояд, ки омилҳои динӣ ва сиёсие, ки сурати ҳайвонро дар Иёлоти Муттаҳида ба вучуд меоранд, аллакай дар чараёнданд. Донишҷӯ ҳамчунин бояд дарк намояд, ки сурати ҳайвон чӣ гуна, мувофиқи пешгӯӣ, тавре ки дар Каломи Худро баён шудааст, шакл мегирад. Ў ҳамчунин бояд дарк намояд, ки ҳамзамон бо ташаккул ёфтани сурати ҳайвон дар Иёлоти Муттаҳида, сурати Худро дар саду чилу чор ҳазор ташаккул меёбад. Ў бояд ҳамоҳангии таърихи рӯзҳои охириро бо таърихи миллериҳо дар чараёни инкишофи паёми Нидои Нимашаб дар таърихи онҳо бифаҳмад, ҳангоме ки онҳо ба ин воқеият бедор шуданд, ки дар вақти таъхири масал қарор доштанд, ва бинобар ин ҳуди онҳо бокирагон мебошанд. Ҳар се унсур қисми имтиҳони пешгӯйие мебошанд, ки аз моҳи июли соли 2023 оғоз ба зухур намуд.

«Сатр бар сатр» ҳар баҳсе дар бораи Рум, ки дар таърихи адвентистӣ ба миён омадааст, таърихи муқаддасе буд, ки дар рӯзҳои охир такрор мешавад. Баҳси ниҳой дар бораи Рум натиҷаи бевоситаи он аст, ки қавми Худро аз бедор шудан ба паёме, ки дар моҳи июли соли 2023 расид, сарпечӣ карданд.

«Худро қавми Худро бедор хоҳад кард; агар воситаҳои дигар коргар наоянд, бидъатҳо дар миёни онҳо дохил хоҳанд шуд, ки онҳоро ҷудо ва имтиҳон намуда, қаҳро аз гандум ҷудо хоҳанд сохт. Худованд ҳамаи онҳое, ки ба каломи Ў имон доранд, даъват мекунад, ки аз хоб бедор шаванд. Нури гаронбаҳое омадааст, ки барои ҳамин замон муносиб аст. Ин ҳақиқати Китоби Муқаддас аст, ки хатарҳои нишон медиҳад, ки айнан бар сари мо қарор доранд. Ин нур бояд моро ба омӯзиши ҷиддии Навиштаҳо ва ба санчиши бисёр дақиқи мавқеаҳое, ки нигоҳ мебарем, роҳнамоӣ кунад. Худро меҳаҳад ҳамаи ҷиҳатҳо ва мавқеаҳои ҳақиқат бо дуо ва рӯза ба таври амиқ ва пойдор таҳқиқ карда шаванд. Имонидорон набояд бар гумонҳо ва тасаввуроти норавшане, ки ҳақиқатро ҷӣ ташкил медиҳад, ором гиранд. Имони онҳо бояд бар каломи Худро устуворона бино ёбад, то вақте ки замони озмоиш фаро расад ва онҳо барои ҷавоб додан дар бораи имони худ ба пеши шӯроҳо оварда шаванд, битавонанд бо фурутанӣ ва тарс сабаби умед, ки дар онҳост, баён намоянд.»

«Барангезед, барангезед, барангезед. Мавзӯёте, ки мо ба ҷаҳон пешкаш мекунем, бояд барои ҳуди мо воқеияти зинда бошанд. Муҳим аст, ки ҳангоми ҷимояи таълимоте, ки мо онҳоро мақолаҳои асосии имон мешуморем, ҳаргиз ба худ иҷозат надихем, ки далелҳои ба кор барем, ки қомилан саҳеҳ нестанд. Чунин далелҳо метавонанд барои ҳомӯш сохтани муқобил бароянд, аммо онҳо ҳақиқатро иззат намебахшанд. Мо бояд далелҳои саҳеҳ пешкаш намоем, ки на танҳо муқолифони моро ҳомӯш созанд, балки ба ҳақиқатин ва ақиқатин санҷиш низ тоб оваранд. Дар бораи онҳое ки ҳудро ҳамчун мунозирагарон тарбия кардаанд, ҳатари бузург вучуд дорад, ки онҳо бо қалом Худро бо инсоф муносибат нахоҳанд кард. Ҳангоми рӯ ба рӯ шудан бо муқолиф, бояд қӯшиши ҷиддии мо ин бошад, ки мавзӯотро ба чунин тарз пешниҳод намоем, ки дар зехни ӯ эътиқод бедор гардад, на ин ки танҳо бикӯшем ба имондор итминон бахшем.»

«Ҳар қадар пешрафти фикрии инсон бузург бошад ҳам, набояд ӯ ҳатто барои як лаҳза гумон кунад, ки ба ҷустуҷӯи ақиқ ва пайвастаи Навиштаҳо барои нури бештар ҳоҷате нест. Мо, ҳамчун як қавм, даъват ёфтаем, ки ҳар яке алоҳида донишҷӯи нубувват бошем. Мо бояд бо ҷиддияти самимӣ бедор бимонем, то ҳар шуълаи нуруро, ки Худро ба мо пешкаш хоҳад кард, дарёбем. Мо бояд нахустин дурахшҳои ҳақиқатро дарёфт кунем; ва ба воситаи омӯзиши бо дуо ҳамроҳ нури равшантаре метавон ба даст овард, ки онро метавон пешниҳод дигарон овард». Testimonies, Volume 5, 708.

Протестантҳои замони Миллер рад карданд, ки мувофиқи қоидаҳои наҳв идора шаванд, ва интиҳоб намуданд, ки қалмаи «низ»-ро дар ояти чордах нодида гиранд; қалмае, ки аз ҷиҳати грамматикӣ муайян месозад, ки «ғоратгарони қавми ту» қудрати нава буданд, ки ба ҷараёни рӯйдодҳои ворид мегардиданд, ки дар оятҳои тасвир шудаанд, ки ояти чордах дар миёни онҳо ҷойгир аст. Урия Смит низ айнан ҳамин қорро кард, вақте ки ӯ далели грамматикӣ нодида гирифт, ки исбот мекунад подшоҳи шимол дар ояти сиё шаш ва баъдтар дар ояти чил бояд ҳамон подшоҳи шимол мебуд, ки аз ояти сиё як инҷониб мавзӯи сухан буд.

Имрӯз онҳое ки таълим медиҳанд, ки Иёлоти Муттаҳидаи Амрико «ғоратгарон» аст, порчаеро аз навиштаҳои хоҳар Уайт ба кор мебаранд, ки дар он қудрати папагӣ ва Иёлоти Муттаҳида ҳамчун ду қудрати асосии таъқибкунандаи рӯзҳои охир муайян шудаанд, ва бо таҳрифи сохти грамматикӣ чунин баҳс мекунанд, ки ишораи «ҷаҳони қӯҳна», ки хоҳар Уайт онро барои муайян кардани Аврупо истифода мебарад, дар асл таърихи гузаштаеро ифода мекунад. Грамматикаи ин порча собит месозад, ки ин фарзия нодуруст аст, ва тарзи истифодаи «ҷаҳони қӯҳна» аз ҷониби хоҳар Уайт дар ин порча бо он тарзе мувофиқат мекунад, ки вай ин ибораро дар дигар ҷойҳои навиштаҳояш ба кор мебарад. Ҳангоме ки вай чунин мекунад, ӯ ҳамчунин бо таърихнигороне мувофиқат дорад, ки ибораи «ҷаҳони қӯҳна»-ро дар муносибат бо «ҷаҳони нава» барои фарқ гузоштан миёни Аврупо ва Амриқо истифода мебаранд.

«Румпарастӣ дар Олами Қадим ва протестантизми муртад дар Олами Нав нисбат ба онҳое ки ҳамаи аҳкоми илоҳиро ғиромӣ медоранд, роҳи ҳамсонеро пеш хоҳанд гирифт». Баҳси Бузург, 615.

Аз нигоҳи дастурӣ, ибораи «пайгирӣ хоҳад кард» нишон медиҳад, ки ҳар ду қудрате, ки аз ҷониби «ҷаҳони кӯҳна» ва «ҷаҳони нав» намояндагӣ мешаванд, ҳар ду дар рӯзҳои охир таъқиби қавми Худоро «пайгирӣ мекунанд»; ва аз лиҳози дастурӣ даъво кардан, ки ин ҷумла ба «ҷаҳони кӯҳна» ҳамчун таърихи гузашта ва ба «ҷаҳони нав» ҳамчун рӯзҳои охир ишора мекунад, носаҳеҳ аст. «Сатр бар сатр», ҳамаи ҷанҷолҳои қадимии Рум ба донишҷӯи нубуввати рӯзҳои охир мефаҳмонанд, ки вақте онҳо ба озмоиши сурати ҳайвон бедор карда мешаванд, он муҳите ۱ дар бар хоҳад гирифт, ки дар он шинохти дурусти ғоратгарони қавми ту ошкор мегардад. Фаҳмиши дурусти «ғоратгарон» дар ҷадвали пешоҳангони соли 1843 баён шудааст ва бинобар ин ҳақиқати бунёдӣ мебошад, ки бо эътибори Рӯҳи Нубувват тасдиқ гардидааст. Ин муайян месозад, ки вақте донишҷӯёни нубувват ба озмоиши ниҳони худ бедор мешаванд, мавзӯи «ғоратгарон» инчунин ҳамлаи ниҳой ба ҳақиқи бунёдӣ ва ба Рӯҳи Нубувватро намояндагӣ хоҳад кард.

Мо ин андешаҳоро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.